Р Е Ш Е Н И Е
№ 41190

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 4 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **5887** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/ и Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността /Визов кодекс/.

Образувано е по жалба с вх. № 14832 от 30.04.2026 г. вр. вх. № 17191/20.05.2026 г. на съда, подадена от чуждия гражданин У. Х. /W. Х., [дата на раждане] , гражданин на Китайската народна република, притежаващ паспорт № Е., подадена чрез пълномощника му адвокат О. И. Б., със съдебен адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 4, против Отказ за издаване на виза № PVG26000495V от 17.04.2026 г., издаден от завеждащ „Консулска служба“, консулско длъжностно лице, в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], К. народна република.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради постановяването му от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, липса на мотиви, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че отказът е подписан от заместник-консул, който не разполага с материална компетентност за издаването му. Поддържа, че посоченото във формуляра основание – подаден сигнал в Ш. информационна система /ШИС/ за отказ за влизане от Италия – е бланкетно, недоказано и неподкрепено с конкретни фактически данни. Твърди, че не е напускал родната си страна /КНР/ и никога не е пътувал до държави от Европейския съюз или Ш. пространство, поради което счита за обективно невъзможно за него да съществува такъв сигнал. Релевира доводи за нарушение на

основни човешки права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/, включително правото на труд. По тези съображения се прави искане за отмяна на оспорения отказ и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. О. Б., който поддържа жалбата на изложените в нея основания и претендира присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представен договор за правна защита и съдействие.
Ответникът по жалбата – завеждащ „Консулска служба“, консулско длъжностно лице, в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], К. народна република, чрез процесуалния си представител гл. специалист И. А. от дирекция „К. отношения“ при Министерството на външните работи /магистър по право съгласно приложено удостоверение за правоспособност/, представя заверено копие от административната преписка по заявлението, заповеди за компетентност на консулското длъжностно лице, както и разпечатка от автоматизираната система АИС „Издирвателна дейност – Национална ШИС“, установяваща наличието на активен шенгенски сигнал за лицето от Италия. Със съпроводителното писмо до съда прави възражение срещу претендираните от оспорващия разноски. В открито съдебно заседание не се явява и не се представлява.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена по реда на чл. 16, ал. 1, т. 3 АПК, не изпраща представител в съдебно заседание и не ангажира становище по съществото на оспорването.
Административен съд София-град, I отделение, 4-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните и съобразно разпоредбата на чл. 168 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК вр. чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ, срещу подлежащ на оспорване акт и в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Отказът за издаване на виза е постановен на 17.04.2026 г. и е изпратен по електронен път, като жалбата е депозирана пред съда на 30.04.2026 г. Нередовностите по жалбата относно заплащането на дължимата държавна такса са отстранени в указания от съда срок с внасянето на сумата от 5.11 евро по сметката на АССГ. Налице са всички процесуални предпоставки за разглеждане на спора по същество, поради което жалбата е процесуално допустима.
От приетите по делото писмени доказателства се установява, че на 30.03.2026 г. жалбоподателят У. Х. / W. Х., гражданин на Китайската народна република, [дата на раждане] , притежаващ редовен национален задгранчен паспорт № Е., издаден на 23.07.2019 г. с валидност до 22.07.2029 г., е подал лично пред Генералното консулство на Република Б. в [населено място] заявление за издаване на единна виза за краткосрочно пребиваване вид „С“, регистрирано под № PVG26000495V.
Като цел на пътуването в заявлението е посочена краткосрочна сезонна заетост за срок до 90 дни като „работник кухня“ в ресторант за китайска кухня в [населено място], стопанисван от „Дунджан“ ООД, ЕИК[ЕИК], за периода от 21.04.2026 г. до 19.07.2026 г., с първо влизане и основна дестинация Република Б.. Към заявлението са били приложени двуезичен трудов договор за сезонна работа от 09.03.2026 г., декларация от работодателя за осигурено жилище, самолетни резервации, застрахователна полица и копие от декларация за регистрирана заетост на сезонни работници в Агенцията по заетостта.
В хода на административното производство по обработване на визовото заявление са извършени задължителните нормативноустановени проверки в националните информационни масиви и в Ш.

информационна система /ШИС/ чрез Националния визов център към дирекция „К. отношения“ на МВнР, съгласно изискванията на чл. 21, § 3, б. „в“ от Визовия кодекс и чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР.
При извършената автоматизирана справка в ШИС за лицето W. X., [дата на раждане] , е установено потвърдено съвпадение /hit/ за въведен и действащ сигнал от компетентните власти на Република Италия с цел отказ за влизане и пребиваване в Ш. пространство по смисъла на чл. 24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета.
По разпореждане на съда от 07.07.2026 г., с придружително писмо от 14.07.2026 г. ответникът е представил по делото официална разпечатка от софтуерната система АИС „Издирвателна дейност – Национална ШИС“ /АИС ИД-Н.ШИС/, съдържаща данни за заявление № PVG26000495V, идентифициращите признаци на кандидата X. W. и отразяване за валиден шенгенски сигнал от държава Италия.
С писмо рег. № М-5492 от 01.07.2026 г. Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ е уведомила съда, че по подаденото заявление за виза тип „С“ ДАНС не е изразявала писмено становище и няма изготвени класифицирани документи, тъй като съгласувателната процедура не е провеждана по реда на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.
По искане на жалбоподателя по реда на чл. 192 ГПК, по делото е изискана и приета справка от Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР с рег. № 3282р-23587 от 21.07.2026 г. В нея е удостоверено, че след извършена проверка в АИС „Граничен контрол“ /АИС ГК/ за периода от 20.07.2023 г. до 20.07.2026 г. за лицето W. X. няма данни за преминаване през граничните контролно-пропускателни пунктове на Република Б.. В писмото на ГДГП изрично е пояснено, че съгласно Кодекса на шенгенските граници и пълното прилагане на достиженията на правото от Шенген по отношение на въздушните, морските и сухопътните граници, на лицата, преминаващи през вътрешни граници със страните от Ш. пространство, не се извършват гранични проверки и регистрация в АИС ГК, поради което липсата на данни в системата не представлява източник за категорично установяване на цялостното местонахождение или движения на лицето в рамките на Ш. пространство.
С определението на съда № 25172/22.06.2026 г. и повторно с указания в съдебно заседание на 07.07.2026 г., съдът е указал на жалбоподателя на основание § 4 от Допълнителните разпоредби на Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република Б. /ППЗЧРБ/ във връзка с чл. 14, ал. 3 АПК да представи в превод на български език всички съдържащи се в преписката и приложени към заявлението документи, съставени на чужд /китайски/английски/ език, от които ще се ползва по делото. В откритото съдебно заседание на 13.10.2026 г. процесуалният представител на оспорващия изрично е заявил, че няма да представя преводи на тези документи. Поради неизпълнение на задължителните указания на съда и на основание чл. 14 АПК, с протоколно определение от 13.10.2026 г. съдът е изключил от доказателствения материал по делото документите от преписката, съставени изцяло на чужд език без надлежен превод на официалния български език.
Въз основа на констатирания сигнал в ШИС, на 17.04.2026 г. И. Г. Т. – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], е издал оспорения Отказ за издаване на виза № PVG26000495V. Отказът е оформн чрез попълване на стандартизирания формуляр по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс /Приложение № 7 към чл. 34 от НУРИВОВР/, като е отбелязана т. 6 от формуляра: „в Ш. информационна система (ШИС) е подаден сигнал с цел отказ за влизане от Италия“ („an alert has been issued in the Schengen Information System (SIS) for the purpose of refusing entry by I.“). В полето „Допълнителни забележки“ изрично е вписано: „Приложение VI от Визов Кодекс – т. 6 в Ш. Информационна

Система (ШИС) е подаден сигнал с цел отказ за влизане от Италия“.
Въз основа на горното и при извършената служебна проверка по реда на чл. 168, ал. 1 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът достигна до следните правни изводи:
Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от материално и териториално компетентен административен орган. Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в дипломатическите и консулските представителства на Република Б. в чужбина могат да вземат решения за издаване и отказ за издаване на визи при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 ЗЧРБ. По силата на чл. 27, ал. 1 и ал. 2 НУРИВОВР министърът на външните работи определя представителствата, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по заявления за краткосрочни визи, а ръководителят на съответното задгранично представителство определя с писмена заповед конкретните длъжностни лица, които имат право да вземат тези решения.
В изпълнение на цитираните законови и подзаконови норми, министърът на външните работи е издал заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която е възложил на ръководителите на задграничните представителства да определят длъжностните лица, компетентни да издават, подписват и връчват актовете за отказ. Със заповед № 22 от 10.09.2025 г. генералният консул на Република Б. в [населено място] изрично е оправомощил И. Г. Т. – завеждащ „Консулска служба“, да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс и Приложение № 7 към чл. 34 от НУРИВОВР. Ето защо възражението на оспорващия за некомпетентност на органа е неоснователно /в този смисъл е трайната съдебна практика на ВАС – така напр. решения по адм. д. № 6511/2023 г., по адм. д. № 12492/2025 г..
Актът отговаря на изискванията за писмена форма и реквизити. Съгласно чл. 32, § 2 от Регламент (ЕО) № 810/2009 и чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, решението за отказ за издаване на единна шенгенска виза се съобщава на кандидата чрез стандартния формуляр съгласно Приложение VI към Визовия кодекс, съответстващ на Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 НУРИВОВР. В оспорения формуляр административният орган изрично е отбелязал приложимото правно и фактическо основание – т. 6 от формуляра, а именно: „в Ш. информационна система (ШИС) е подаден сигнал с цел отказ за влизане от Италия“, като в допълнителните бележки е преповторил това основание с позоваване на Приложение VI към Визовия кодекс. Съгласно установената практика на ВАС /така в решения по адм. д. № 6511/2023 г., адм. д. № 2711/2021 г., адм. д. № 29/2021 г., по адм. д. № 5424/2022 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 2751 от 15.03.2023 г. по адм. д. № 47/2023 г. на ВАС/, отбелязването на конкретното поле в стандартизирания образец по Приложение VI към Визовия кодекс ведно с посочването на държавата членка, въвела сигнала, представлява достатъчно мотивиране на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК и чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ. Това позволява на чуждия гражданин да разбере причините за постановения отказ и да организира защитата си, а на съда – да упражни цялостен контрол за законосъобразност. Формулярът съдържа и пълни указания относно органа, пред който отказът подлежи на обжалване, и приложимия преклузивен срок.
При провеждане на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Консулското длъжностно лице е изпълнило стриктно задълженията си по чл. 21 Визовия кодекс и чл. 27, ал. 6 НУРИВОВР за извършване на задължителна проверка в Ш. информационна система преди постановяване на решението. Провеждането на интервю или изискването на допълнителни документи по чл. 21, § 8 от Визовия кодекс представлява правна възможност за органа при недостиг на данни, но не и задължително процесуално действие, когато

е констатирана категорична законова пречка за издаването на визата (решение № 11505 от 23.11.2023 г. на ВАС; Решение № 7098 от 24.06.2026 г. по адм. д. № 5256/2026 г. на ВАС).
На следващо място, по отношение на материалната законосъобразност на оспорения акт: Оспореният отказ е издаден в пълно съответствие с приложимите материалноправни разпоредби на европейското и националното законодателство.
Съгласно чл. 32, § 1, б. „а“, т. v Регламент (ЕО) № 810/2009 /Визов кодекс/, без да се засяга чл. 25, параграф 1, издаването на единна виза се отказва, ако за кандидата в ШИС е подаден сигнал с цел отказ за влизане. В националния закон тази императивна материалноправна предпоставка е възпроизведена в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза на чужденец, за когото е въведен сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане.
Нормата на чл. 32, § 1, б. „а“, т. v от Визовия кодекс има императивен характер. При наличието на валиден сигнал в ШИС за отказ за влизане компетентният орган действа в условията на обвързана компетентност – законът не му предоставя право на преценка /оперативна самостоятелност/ дали да откаже визата, а го задължава да постанови отказ за издаване на исканата единна шенгенска виза. Единственото нормативно изключение е регламентирано в чл. 25, § 1 от Визовия кодекс /издаване на виза с ограничена териториална валидност по хуманитарни причини или международни задължения/, но по делото нито са били наведени такива твърдения, нито са представени доказателства за наличие на извънредни хуманитарни основания /в този смисъл решение по адм. д. № 1745/2019 г. на ВАС, по адм. д. № 5424/2022 г. на АССГ, потвърдено с решение № 2751 от 15.03.2023 г. на ВАС; по адм. д. № 940/2024 г. на ВАС).
По силата на чл. 170, ал. 1 АПК административният орган доказа съществуването на фактическото основание, посочено в оспорения акт. От приетата по делото преписка и представената официална разпечатка от АИС „Издирвателна дейност – Национална ШИС“ безспорно се установи, че за кандидата X. W., [дата на раждане] в К., е налице активен шенгенски сигнал за отказ за влизане, въведен от Република Италия.
Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест по чл. 170, ал. 2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият носи тежестта да установи, че са били налице всички изискуеми условия за издаването на искания благоприятен акт /така решение № 7098 от 24.06.2026 г. по адм.д. № 5256/2026 г. на ВАС; решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г. на ВАС/. В настоящото производство оспорващият не проведе успешно доказване, с което да обори констатациите на органа.
Доводът на жалбоподателя, че не е напускал К. и затова сигналът е несъществуващ или погрешен, е неоснователен и недоказан. Приетата справка от ГД „Гранична полиция“ установява единствено, че лицето няма регистрирани влизания през български гранични пунктове за периода 2023–2026 г., но не изключва издаването на акт или сигнал от властите на друга държава членка. Както изрично посочва органът за граничен контрол, след пълното прилагане на Ш. законодателство от Република Б. на вътрешните граници не се осъществява системен контрол, поради което данните в националната АИС ГК не могат да служат като доказателство за движенията на лицето в рамките на цялото Шенгенско пространство.
На следващо място, съгласно Регламент (ЕС) 2018/1861 сигналът в ШИС се въвежда въз основа на национално решение на държавата членка /в случая Италия/. Българските административни органи и българският административен съд нямат материална компетентност да осъществяват съдебен контрол върху законосъобразността, мотивираността или основателността на акта, послужил като основание за въвеждане на сигнала от италианските власти. Проверката и оспорването на въведения в ШИС сигнал са предмет на самостоятелна процедура, която лицето следва да проведе пред компетентните органи и съдилища на въвелата сигнала държава членка

/Република Италия/ съгласно чл. 24, § 4 от Регламент (ЕС) 2018/1861 (така в решение № 1072 от 09.11.2023 г. по адм. д. № 1567/2023 г. на АС – Бургас, потвърдено от ВАС). Докато сигналът е активен в системата, той обвързва органите на всички държави членки, прилагащи Ш. достижения, и представлява непреодолима законова пречка за издаване на виза за краткосрочно пребиваване.

Неоснователни са и доводите за нарушаване на основни права по ЕКПЧ. Правото на чужденец да влезе и да осъществява трудова дейност на територията на държава, на която не е гражданин, не представлява абсолютно субективно право. Отказът преследва легитимна цел – защита на сигурността и обществения ред в Ш. пространство, предвиден е в закона и е напълно пропорционален на преследваната цел по смисъла на чл. 6 АПК / в този смисъл решение № 3551 от 30.03.2026 г. по адм. д. № 12492/2025 г. на ВАС; решение № 7098 от 24.06.2026 г. по адм. д. № 5256/2026 г. на ВАС/

По изложените съображения оспореният Отказ за издаване на виза № PVG26000495V от 17.04.2026 г. е законосъобразен – издаден от компетентен орган, в установената форма, без съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон, поради което подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК /аргумент за противното/, искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски /държавна такса от 5.11 евро и адвокатско възнаграждение/ следва да бъде оставено без уважение, като разноските остават за негова сметка. На ответната страна не следва да се присъждат разноски или юрисконсултско възнаграждение, тъй като в последното съдебно заседание по съществото на спора ответникът не се представлява и не е направил своевременно искане за тяхното присъждане, поради което съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно, АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. Х. / W. Х., [дата на раждане] , гражданин на Китайската народна република, паспорт № Е., против Отказ за издаване на виза № PVG26000495V от 17.04.2026 г., издаден от завеждащ „Консулска служба“, консулско длъжностно лице, в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], К. народна република.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на чл. 211, ал. 1 АПК пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: